

SÓC ONA, SOCONA

Jo ja sabia que un cop enfilada en aquella barca, amb tota aquella gent, la meva vida canviaria per complet.

Em sentia insegura, ja que ningú d'allà, ni tan sols "el capità" de la barca em garantia arribar a l'altra banda, aconseguir el somni de cada un de nosaltres decidits a creuar el Mar Mediterrani, per poder deixar enrere, la fam, la guerra, la tristor i la por que cada dia patíem per si ens disparaven o per si queia alguna bomba damunt dels nostres caps.

Pensant en tot el que deixava enrere, un gran silenci em va envair, només sentia les onades del mar xocar contra la barca.

Tant sols això em va fer tornar a la cruel realitat. Ni aquell fred angoixant ens encongia les nostres ganes de llibertat.

Mai no m'havia plantejat aquesta simple pregunta: I què és per mi la llibertat?

El moment més decisiu del viatge va ser quan vaig caure a l'aigua per una maniobra mal feta.

Tot va passar molt ràpid, menys quan vaig sentir que unes mans m'agafaven, em vaig girar espantada, el primer que vaig veure, van ser els seus ulls, que es confonien amb la negra nit.

Des d'aquell dia, el viatge se'm va fer menys feixuc. Sabia que hi havia algú a qui importava.

Però me'n vaig adonar massa tard, quan els nostres camins es van tornar a separar, jo era aquí, a Mataró, i ell, on era?

Un cop arribada al Maresme, vaig decidir començar a aprendre aquella llengua que era totalment desconeguda per mi, però com ho podia fer, si no em podia inscriure a cap escola, no tenia papers, no era legal.

Un vent fred i ple de preocupació, va recórrer el meu cos.

Vaig anar a aquelles oficines tan grans, per aconseguir, tenir el permís, per poder viure a Catalunya, però tots aquests tràmits són llargs i difícils d'aconseguir.

Durant 5 anys vaig treballar netejant cases, cuidant nens...

Cobrant en negre, és clar! He de reconèixer que no em pagaven gens malament, perquè gràcies a això podia pagar-me un piset, d'una habitació, un bany i una cuina, també vaig aconseguir aprendre el català (des de petita que se'm donen bé les llengües), i l'idioma de la meva nova terra em fascinava i encara em segueix fascinant.

No van ser uns anys fàcils, però si no ho hagués fet, ara pot ser no seria aquí.

Finalment vaig aconseguir una beca a la Universitat de Barcelona.

En entrar, el primer dia de classe, vaig sentir desenes de mirades que es clavaven sobre meu, com les aixades picant a terra, no era d'allò més freqüent que una noia d'origen malinès anés a la facultat de Filologia.

A poc a poc la meva arribada va deixar de ser inusual, i fins i tot se'm van apropar tres estudiants, que amb el temps es van convertir en impulsores de l'ONG AJAS (simplement les inicials dels nostres noms: Adriana, Joana, Anna i Socona), que es dedica a rescatar les persones que com jo creuen el mar per buscar una vida millor.

Un dia qualsevol, sortint de classe, vaig sentir algú cridar el meu nom. Em vaig parar de cop, perquè no aconseguia reconèixer aquella veu que em resultava familiar. Sabia perfectament que era la veu d'un home, però dins del meu cap, no es formava la imatge de cap rostre concret. Fins que, de sobte, me'l vaig trobar cara a cara, els meus ulls es van obrir com taronges, vaig notar com els batecs del cor anaven augmentant de ritme progressivament. No podia reaccionar, em vaig quedar immòbil...

Era qui menys m'imaginava, ell.

Amb una sola mirada ens ho vam dir tot.

Vam anar fent petites trobades, i amb un tres i no res, ja era llicenciada amb filologia catalana, i ell, en Bakari, en filologia francesa. Les filologies no eren l'única cosa que teníem en comú...

Eren les nostres primeres vacances junts, i ell em va dir que volia tornar al poble que el va acollir, em va explicar que era un poble costaner, evidentment,

vaig pensar jo, perquè va ser precisament al mar on va començar tot. Aquest poble és Canet de Mar, un lloc tranquil i acollidor, que ha crescut al costat de dues rieres que es bifurquen com els afluents d'un riu, i allà al punt més àlgid vam trobar un piset.

S'anaven esgotant els nostres estalvis i havíem de prendre mesures, fet que ens va portar a Vil·la Flora, al servei d'ocupació, on vàrem explicar a la funcionària la nostra situació i la necessitat de trobar feina. No ens va garantir res, ja que tot era molt difícil.

Encara no sé si per casualitat o per desig del destí, al cap d'una setmana ja em sonava el telèfon. Tenia una entrevista de feina a l'institut.

I ara estem aquí, primer dia de classe. He tingut la mateixa sensació que el meu primer dia d'universitat, encara que des de llavors que ja han plogut unes quantes estacions...

Tenia molt clara quina seria la vostra reacció i per això només arribar us he dit: "Jo ja sabia, que un cop enfilada en aquella barca, amb tota aquella gent, la meva vida canviaria per complet. No per tenir un color de pell diferent o per tenir origen i cultura diferents dels vostres, no he pogut aconseguir el meu somni, perquè tot ho he aconseguit a base d'esforç i constància. Heu de tenir en compte que una persona canvia per dues raons: o ha après massa o ha patit suficient. Alguna pregunta?".